

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/211/2022
Identifikačné číslo spisu: 1415208541
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1415208541.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. C., narodenej XX. E. XXXX, L., Z. G. X, zastúpenej advokátskou kanceláriou VRBA & PARTNERS s.r.o., Bratislava, Sliezska 9, proti žalovanému A. C. H. C., narodenému XX. G. XXXX, L., P. X, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/375/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. februára 2022 č. k. 4Co/136/2019-381, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne: pozemok nachádzajúci sa v k. ú. P. S., zapísaný na Katastrálnom úrade Trnava, katastrálny odbor na LV č. XXXX ako parc. č. 1966/26 - trvalý trávnatý porast o výmere 2091 m², v celosti, v hodnote 29.629,47 eura, motorové vozidlo P. M., EČV: L. v hodnote 2.000 eur, - majetok v celkovej hodnote 31.629,47 eura, do vlastníctva žalovaného: byt č. XXX s príslušenstvom, nachádzajúci sa na 11. posch. bytového domu na ul. P. č. X v L., súpisné č. XXXX, postavený na pozemku parc. č. 1215, parc. na LV č. XXXX a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 6389/402969, nachádzajúci sa v katastrálnom území G., okres Bratislava IV, obec L., m.č. G., zapísaný na Katastrálnom území L., katastrálny odbor v celosti, v hodnote 124.154,09 eura, nebytový priestor - garáž nachádzajúcu sa v novostavbe bytového domu na R. ul. č. X v L., k.ú. G., zapísanú na LV č. XXXX (poradové číslo XXX a XXX) a na LV č. XXXX (poradové číslo XXX a XXX) obec L.-m.č. G., okr. Bratislava IV, v celosti v hodnote 16.449,88 eura, motorové vozidlo Y. M., EČV: L. v hodnote 30.000 eur, - majetok v celkovej hodnote 170.603,97 eura, (prvý výrok rozsudku); žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi na vyrovnanie jej podielu sumu 69.487,25 eura do 90 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (druhý výrok rozsudku); vo zvyšku konanie zastavil (tretí výrok rozsudku); obe sporové strany zaviazal k povinnosti zaplatiť štátu spoločne a nerozdielne súdny poplatok vo výške 6.066 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (štvrtý výrok rozsudku); a o trovách konania rozhodol

tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (piaty výrok rozsudku).

2. Súd prvej inštancie ustálil hrubú hodnotu BSM vo výške 202.233,44 eura, a čistú hodnotu BSM vo výške 202.233,44 eura s tým, že žalobkyňa má z masy BSM dostať polovicu hodnoty BSM v sume 101.116,72 eura a žalovaný má z masy BSM dostať polovicu hodnoty BSM v sume 101.116,72 eura. Vzhľadom k tomu, že žalobkyni bol prikázaný majetok v celkovej sume 31.629,47 eura a žalovanému bol prikázaný majetok v celkovej sume 170.603,97 eura, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni na úplné finančné vyrovnanie sumu 69.487,25 eura.

3. Na základe odvolania žalobkyne (proti výroku I., II. a IV.) aj žalovaného (proti výroku I. a II.) Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, ktorým súd vo výroku I, prikázal do vlastníctva žalobkyne pozemok nachádzajúci sa v k.ú. P. S., zapísaný na Katastrálnom úrade Trnava, na LV č. XXXX ako parc. č. 1966/26 - trvalý trávnatý porast o výmere 2091 m² v celosti, v hodnote 29.629,47 eura, motorové vozidlo P. M., EČV: L. v hodnote 2.000 eur, a do vlastníctva žalovaného: byt č. XXX s príslušenstvom, nachádzajúci sa na 11. posch. bytového domu na ul. P. č. X v L., súpisné č. XXXX, postavený na pozemku parc. č. 1215, LV č. XXXX a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 6389/402969, nachádzajúci sa v katastrálnom území G., okres Bratislava IV, obec L., m.č. G., v celosti v hodnote 124.154,09 eura, nebytový priestor - garáž nachádzajúca sa v novostavbe bytového domu na R. ul. č. X v L., k.ú. G., zapísaná na LV č. XXXX a na LV č. XXXX obec L., m.č. G., v hodnote 16.449,88 eura, motorové vozidlo Y. M., EČV: L. v hodnote 30.000 eur, vo výroku II, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 69.487,25 eura do 90 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, a vo výroku IV, ktorým uložil stranám sporu zaplatiť spoločne a nerozdielne štátu súdny poplatok v sume 6.066 eur na účet Okresného súdu Bratislava IV rozsudok Okresného súdu Bratislava IV potvrdil. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Odvolacia argumentácia žalobkyne spočívala v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvej inštancie pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva pochybil, keď nezohľadnil príjem z prenájmu nehnuteľnosti v jej výlučnom vlastníctve na ul. Z. G. č. X v L. v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s tým podľa jej názoru nesprávne uviedol, že tieto financie boli zasielané do USA a účastníkmi konania spotrebované, a preto ich nemožno zohľadniť pri vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne postupoval pri prikázaní jednotlivých hnutelých a nehnuteľných vecí do výlučného vlastníctva sporových strán v tom, že rozdelil majetok výrazne nerovnomerne, keď žalobkyni prikázal do výlučného vlastníctva hnutelnú vec a nehnuteľnosť v hodnote 31.629,47 eura a žalovanému prikázal do výlučného vlastníctva hnutelnú vec a nehnuteľnosť v hodnote 170.603,97 eura s povinnosťou výplaty 69.487,25 eura. Namietala, že väčšiu časť majetku prikázal do vlastníctva žalovaného s povinnosťou výplaty 69.487,25 eura bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom skúmal, či je žalovaný schopný uhradiť jej takúto sumu. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, ktorý prikázal byt na P. ul. X v L. žalovanému z dôvodu, že žalobkyňa je vlastníčkou iného bytu vo výlučnom vlastníctve a žalovaný nemá inú možnosť bývania. K uloženej povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 6.066 eur spoločne a nerozdielne uviedla, že podľa jej názoru poplatková povinnosť by mala byť rozdelená medzi sporové strany a každá strana by mala zodpovedať za úhradu svojej časti. Uviedla, že poplatková povinnosť nemôže vzniknúť spoločne v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, keďže strany sporu netvoria procesné spoločenstvo a vystupujú v spore na opačných stranách.

5. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na § 220 ods. 2 CSP, čl. 2 ods. 1 CSP a rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 114/08. Namietal, že súd prvej inštancie v rozpore s cit. zákonnými ustanoveniami a ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít dostatočne neuviedol, aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a

akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, čím považuje napádané rozhodnutie za nepreskúmateľné. Uviedol, že žalobkyňa sa s ním dohodla, aby sa mohla na bližšie neurčenú dobu prekračujúcu trojmesačný turistický limit dostať do N. a tam, keďže neovládala tamojší jazyk, byť ním hmotne zabezpečená, nakoľko mal v tom čase slušný príjem a úspory. Podľa žalovaného súčasťou dohody bolo aj to, že z prostriedkov získaných pred vznikom manželstva zakúpi na R. nehnuteľnosti a hnutel'nosti do svojho výlučného vlastníctva. Uviedol, že syn žalobkyne, ktorému dôveroval, nakupoval na svoje meno nehnuteľnosti, ktoré mal po jeho návrate na R. previesť na žalovaného, ako na výlučného vlastníka.

6. Po oboznámení sa s obsahom spisu, skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie z prostriedkov procesného útoku a obrany, mal odvolací súd za to, že s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi týkajúcimi sa napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu ako bývalých manželov v zmysle zásady parity (rovnosti) podielov a ostatných zásad uvedených v ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska stranami sporu určeného predmetu vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva a potreby jeho vyporiadania, jeho výsledky aj náležite zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Dostatočne sa zaoberal tiež relevantnými argumentmi sporových strán, podrobne vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery aj riadne a presvedčivo zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú uvedený spôsob vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Krajský súd uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a tiež spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a konštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzajúci z preukázaného tvrdenia o tom, že je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k.ú. Y. Š., ktoré nadobudol dobrovoľnou dražbou a nespochybného tvrdenia o tom, že predmetné nehnuteľnosti žalovaní užívajú bez toho, aby zapísanému vlastníkovi uhrádzali akúkoľvek cenu za ich užívanie a náklady spojené s užívaním. Nebol tak dôvod zaoberať sa skutkovými okolnosťami dobrovoľnej dražby, v ktorej žalobca predmetné nehnuteľnosti získal. Pokiaľ žalovaní aj v odvolaní potvrdili, že zmeškali lehotu na podanie žaloby o neplatnosť dražby je potrebné uviesť, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže súd vysloviť iba v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa tohto ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu (Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/34/2011, rozhodnutie z 22. februára 2012).

8. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že všetky uvádzané odvolacie námietky a argumenty žalobkyne aj žalovaného sú nedôvodné a právne bezvýznamné. Pokiaľ žalobkyňa namieta spôsob vyporiadania hnutel'ných a nehnuteľných vecí medzi stranami, právna úprava vyporiadania BSM neurčuje konkrétne pravidlá, ako majú byť veci každému z manželov prikázané. Občiansky zákonník v § 149 ods. 1 ukladá, aby vyporiadanie BSM bolo vykonané podľa zásad uvedených v ustanovení § 150. Toto ustanovenie tak svojou všeobecnou formuláciou, ako aj tým, že výpočet hľadísk, na ktoré sa má pri vyporiadaní BSM prihliadnuť, je

uvedený len ako príklad, poskytuje široké možnosti prihliadnuť podľa okolností prípadu na najrôznejšie (aj v tomto zákonom ustanovení neuvedené) skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť spôsob vyporiadania. Pri výklade a použití tohto ustanovenia preto súdy musia vychádzať z okolností konkrétneho prípadu a snažiť sa o to, aby súdne rozhodnutie, ktorým sa vyporiadava BSM, v rámci danom platnými zákonnými ustanoveniami, upravilo majetkové vzťahy medzi nimi čo najúčelnejšie. Pre určenie, ktoré konkrétne veci majú byť každému z manželov pridelené, zákon neustanovuje výslovne žiadne hľadiská - určujúcim je zásadne účelné využitie vecí tak, aby pokiaľ možno nebolo treba vyrovnanie peňažnou sumou. Tento postup však nie je bezvýnimčný. V súdnej praxi sa v konaniach o vyporiadanie BSM uplatňuje zásada, aby pokiaľ možno (najmä so zreteľom na dobu, ktorá uplynula od rozvodu manželstva, či na oddelené bývanie manželov) boli veci prikázané tej strane, ktorá ich mala naposledy v držaní a u ktorej došlo k jej amortizácii (podporne viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/980/2003 zo dňa 2. decembra 2003). V posudzovanej veci súd prvej inštancie pri prikázaní hnutelných aj nehnuteľných vecí postupoval dôsledne podľa uvedených zásad a v rámci konečného majetkového vyporiadania zohľadnil aj to, kto veci dlhodobo užíva, bytové pomery strán a účelnosť využitia vecí. K súdom prvej inštancie vyporiadaniu vecí žalobkyňa neponúkla v odvolaní alternatívnu skutkovú ani právnu argumentáciu, zotrúva len na argumentácii uvádzanej už v prvoinštančnom konaní, s ktorou sa súd prvej inštancie riadne a dôsledne vysporiadal, a na ktorú odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje. Súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne vyhodnotil i otázku navrhovaného zohľadnenia a nahradenia nájomného získaného za nájom nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Odvolací súd dal do pozornosti, že vyporiadaniu podliehajú aj výnosy, úžitky a prírastky vecí, ktoré patria do BSM (napr. peniaze z uhradenej pohľadávky), bez ohľadu na to, či už vec sama je v BSM manželov alebo vo vlastníctve jedného z manželov (judikát R 42/1972). Odvolací súd sa s popísanými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie stotožnil a v plnom rozsahu na ne odkázal, pričom sama žalobkyňa v odvolaní neuvádzala žiadne skutočnosti, spôsobilé privodiť zmenu týchto záverov. K odvolacej argumentácii žalobkyne týkajúcej sa jej neistého postavenia vzhľadom na možnosti získania svojho podielu na spoločnom majetku v súvislosti s lehotou na zaplatenie doplatku v dĺžke 90 dní odvolací súd uviedol, že vo vzťahu k tejto námietke odvolateľky nepovažuje túto lehotu za neprimeranú vzhľadom na výšku finančného vyrovnania, ktoré je povinný žalovaný uhradiť. Súdom prvej inštancie stanovil podľa odvolacieho súdu primeranú lehotu splatnosti aj vzhľadom k zohľadneniu výšky vyrovnacieho podielu aj za účelom poskytnutia priestoru žalovanému na zabezpečenie potrebných prostriedkov.

9. Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu žalovaného, a ním tvrdené skutočnosti, že veci, ktoré sú predmetom vyporiadania BSM boli nadobudnuté z jeho úspor, ktoré mal pred uzavretím manželstva, z ktorých tieto hnutelné a nehnuteľné veci obstaral za trvania manželstva, žalovaný neuviedol žiadne okolnosti, s ktorými by sa nezaoberal a nevysporiadal súd prvej inštancie. Súdom prvej inštancie konštatoval, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, a nepreukázal, že by nešlo o nadobudnutie vecí do BSM podľa § 143 Obč. zák. Vzhľadom na to, že žalovaný okrem tvrdenia, že súdom prvej inštancie nezohľadnil jeho úspory, a že z jeho výlučných finančných prostriedkov, ktoré mal pred uzavretím manželstva bol kúpený byt na Z. ul. v L., z prenájmu ktorého získali 40 000 eur, a ktorý sa následne predal, neponúkol v odvolacom konaní žiadnu argumentáciu, spôsobilú privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie v tejto časti. Odvolací súd jeho odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a stotožnil sa so závermi prvoinštančného súdu. Pokiaľ žalovaný v odvolaní doložil dôkaz, výpis z dôchodkového sporenia u jeho posledného zamestnania vo výške 16.443,47 USD, výpis zo sporožirového a devízového účtu, Faktúru - Rechnung v hodnote 39.467,43 eura, faktúru za garáž, odvolací súd zdôraznil, že opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy za taxatívne stanovených podmienok. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd sa predmetnými listinami predloženými žalovaným po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie, nemohol vecne zaoberať, pretože na to neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 366 CSP. Predložené listiny sa netýkali procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, resp. nebolo nimi byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný nepreukázal, že by tieto listiny bez svojej viny nemohol uplatniť v prvoinštančnom konaní. Nemožnosťou označenia

alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny strany civilného súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, t. j. situáciu, keď strana nemohla bez svojej viny skutočností alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedela a ani inak z procesného hľadiska nezavinila nespĺnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/4/2007 z 20. marca 2008).

10. Proti predmetnému rozsudku podal dovolanie žalovaný. Dovolanie podal z dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a zároveň aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

10.1. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom, keď nevykonával dôkaz odborným posudkom č. 31/2017 v súlade s § 204 CSP (ale iba konštatoval na pojednávaní dňa 15. novembra 2017 doručenie odborného posudku zo strane žalobkyne súdu a doručil ho žalovanému na tomto pojednávaní krátkou cestou, keď na otázku súdu sa žalovaný mal k posudku aj vyjadriť na uvedenom pojednávaní), zapríčinil, že žalovaný nemal príležitosť oboznámiť sa s obsahom tohto listinného dôkazu, čím súd prvej inštancie znemožnil žalovanému uskutočňovať procesné práva v takej intenzite, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

10.2. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý v danom prípade privodil porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces, ktorý je dovolacím dôvodom podľa 420 ods. 1 písm. f) CSP, spočíva v tom, že odvolací súd sa v rámci procedúry predchádzajúcej vydaniu rozsudku odvolacieho súdu vôbec nezaoberal pochybením súdu prvej inštancie, ktoré spočívalo v tom, že dokazovanie odborným posudkom č. 31/2017 nebolo vykonané v súlade s § 204 CSP, resp. nebola žalovanému poskytnutá príležitosť zoznámiť sa s týmto listinným dôkazom, ktorý mal k veci zásadný význam, uvedenú vadu neodstránil, čím znemožnil žalovanému (dovolateľovi), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

10.3. Žalovaný ďalej odôvodnil dovolanie v zmysle ust. § 432 a § 421 ods. 1 písm. a) CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnosť právneho posúdenia veci ako zo strany odvolacieho súdu, tak aj zo strany súdu prvej inštancie spočíva v tom, že nezohľadnili okolnosti nadobudnutia spoločného majetku účastníkov konania, ktoré odôvodňujú výnimku pre prelomenie zásady parity pri vyporiadaní majetku v BSM účastníkov konania uvedené vyššie a nesprávne vychádzali zo zásady rovnosti podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov účastníkov. Z dôvodu existencie okolností, ktoré odôvodňujú prelomenie zásady parity pri vyporiadaní BSM účastníkov konania, je nepochybné, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania mala byť zásada parity prelomená v prospech žalovaného, t. j. že v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov účastníkov konania súd mal prikázať žalovanému do jeho výlučného vlastníctva aj pozemok nachádzajúci sa v k.ú. P. S., zapísaný na LV č. XXXX ako parc. č. 1966/26 o výmere 2091 m² bez povinnosti finančného vyrovnania žalobkyne. Uviedol, že aj z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný sa na nadobudnutí spoločného majetku, za ktorý boli kúpené nehnuteľnosti a autá sa podieľal výrazne vyššou mierou. Túto skutočnosť však súd prvej inštancie nezohľadnil vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie, pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu aplikoval zásadu parity. Žalovaný tieto skutočnosti namietal vo svojom odvolaní, keď zároveň uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec. Odvolací súd však vyhodnotil jeho odvolaciu námietku ako nedôvodnú a stotožnil sa so závermi prvoinštančného súdu. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/288/2013 bod 3. (Dovolací súd nad rámec uvedeného všeobecne dodáva, že okolnosti nadobudnutia spoločného majetku manželmi sa môžu premietnuť do úvah o výnimke odôvodňujúcej prelomenie zásady rovnosti (parity) pri vyporiadavaní majetku v BSM, ktorá vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké (porovnaj napr. I. ÚS 537/2012, bod II. odôvodnenia). Za takúto výnimku totiž možno považovať i to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie spoločného majetku, avšak i zohľadnenie takejto výnimky vylučuje, aby bol druhý z manželov zaviazaný na finančné vyrovnanie (viď napr. R 42/1972, str. 139, Z IV s. 499 a násl.) Navrhol rozsudky zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové rozhodnutie alebo zmeniť tak, že mu prikáže pozemok v P. S. do jeho vlastníctva a zruší výrok II. rozsudku a zaviazá žalobkyňu k úhrade trov dovolacieho konania. Zároveň žiadal odklad právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku.

11. K dovolaniu podala prostredníctvom právneho zástupcu písomne vyjadrenie žalobkyňa, ktorá dovolacie dôvody žalovaného považuje za neprípustné.

11.1. K dovolaciemu dôvodu žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že ňou predložený odborný posudok je súkromným znaleckým posudkom podľa § 209 ods. 1 CSP a posudzuje sa podľa § 209 ods. 2 CSP. Žalovaný po doručení posudku krátkou cestou nežiadal o lehotu na oboznámenie s posudkom a tento ani nenamietal v odvolacom konaní a ani vykonanie tohto dôkazu v odvolaní nenamietal, a navyše ani nenamietal hodnotu vecí spadajúcich do BSM, ktoré boli určené týmto znaleckým posudkom. Podľa jej názoru išlo zo strany žalovaného o nedostatok procesnej aktivity, ktorú však v dovolacom konaní nemožno naprávať.

11.2. Pokiaľ ide o dovolací dôvod žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP podľa žalobkyne žalovaný vytrháva konštatovanie prvostupňového súdu z kontextu pre účely dovolacieho konania avšak opomína, že výnimočné priznanie väčšieho podielu pri vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemožno odôvodniť väčšími zásluhami o vytvorenie majetku, ak mal jeden z manželov na to lepšie predpoklady (vzhľadom na svoje vzdelanie, schopnosti, profesiu, zdravie a pod.) než druhý manžel, ktorému však nemožno vytknúť, že pri starostlivosti o rodinu, pri nadobúdaní a udržiavaní spoločných vecí, a pri zaobstarávaní spoločnej domácnosti nevyužíval svoje možnosti a schopnosti. Prelomenie zásady parity by v takomto prípade prichádzalo do úvahy, ak by jeden z manželov nevyužíval pri nadobúdaní a udržiavaní spoločných vecí, pri starostlivosti o rodinu a pri zaobstarávaní spoločnej domácnosti svoje možnosti a schopnosti a svoje povinnosti neplnil riadne alebo v prípadoch, v ktorých žili manželia oddelene a nadobúdali veci do bezpodielového spoluvlastníctva, napr. vo svojich oddelených bydliskách. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/495/2015. Podľa jej názoru prvostupňový a aj odvolací súd posúdili všetky okolnosti nadobudnutia majetku patriaceho do BSM, ktorý bol predmetom vysporiadania a nebol dôvod na prelomenie parity. Pokiaľ išlo o odklad vykonateľnosti poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obdo/51/2020 ale aj 9Cdo/72/2020, 1Cdo/26/2017, 2Cdo154/2017 a iné. Navrhla dovolanie zamietnuť a nepriznať odklad vykonateľnosti a právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP.) po zistení, že dovolanie podala strana v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

12.1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

12.2. Treba pripomenúť, že dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

12.3. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

12.4. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.5. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12.6. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku, ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Dovolací súd pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

13.2. Dovolací súd poukazuje na to, že, pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk a iné.

13.3. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

14. Žalovaný videl porušenie práva na spravodlivý proces s poukazom na § 420 písm. f) CSP v tom, že odvolací súd v danom prípade privodil porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces, ktorý mal spočívať v tom, že odvolací súd sa v rámci procedúry predchádzajúcej vydaniu rozsudku odvolacieho súdu vôbec nezaoberal pochybením súdu prvej inštancie, ktoré spočívalo v tom, že dokazovanie odborným posudkom č. 31/2017 nebolo vykonané v súlade s § 204 CSP, resp. nebola žalovanému poskytnutá príležitosť zoznámiť sa s týmto listinným dôkazom, ktorý mal k veci zásadný význam a uvedenú vadu neodstránil, čím znemožnil žalovanému (dovolateľovi), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

14.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že tak ako vyplýva z čl. 277 súdneho spisu, je nutné na predmetný súkromný odborný posudok č. 31/2017, ktorý bol krátkou cestou žalovanému doručený dňa 17. novembra 2017, nahliadať ako na súkromný znalecký posudok podľa § 209 CSP. Zo súdneho spisu je zrejmé, že žalovaný, hoci mal možnosť v lehote od 17. novembra 2017 až do 29. januára 2018 sa k tomuto posudku vyjadriť, tak toto svoje právo nevyužil, t. j. lehota viac ako dva mesiace, kedy sa

žalovaný k doručenému posudku nevyjadril a ani ho nenamietla, nemohla spôsobiť zásah do práva žalovaného na spravodlivý proces. Teda nejde o takú vadu zo strany súdu, ktorou by boli naplnené definičné znaky prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP. Naviac takúto vadu nenamietal žalovaný ani v svojom odvolaní voči rozsudku prvostupňového súdu a takúto vadu nezistil ani odvolací súd. Naviac sám žalovaný v ďalšej časti dovolania vychádzal z predmetného súkromného znaleckého posudku č. 31/2017, pokiaľ išlo o hodnotu vecí patriacich do BSM. Preto táto dovolacia námietka je bez právnej relevancie vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolenie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolať dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja napríklad od interpretácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce atď.) ako aj otázku procesnoprávnu, ktoré riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

15.1. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu v príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

15.2. Z toho, čo bolo uvedené vyššie je zrejmé, že pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nestačí, že ide o právnu otázku. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu i keby bola v priebehu konania súdmi posudzovaná (ale rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na odlišných dôvodoch) nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V takomto prípade dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 CSP nielenže nie je dôvodné, ale nie je ani prípustné.

15.3. Predmetom prejednávanej veci a predmetom sporu bola žaloba žalobkyne o vyporiadanie BSM po zániku manželstva rozvodom. Právne posúdenie súdov (oboch inštancií) v prejednávanej veci vychádzalo z aplikácie ustanovení § 143 a § 150 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo na predmetnú vec aplikované, pričom žalovaný namietal nesprávnosť právneho posúdenia veci ako zo strany odvolacieho súdu, tak aj zo strany súdu prvej inštancie. Tvrdil, že súdy (prvostupňový a aj odvolací) nezohľadnili okolnosti nadobudnutia spoločného majetku, ktoré odôvodňovali výnimku pre prelomenie zásady parity pri vyporiadaní majetku v BSM a nesprávne vychádzali zo zásady rovnosti podielov pri vyporiadaní BSM, pričom žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp zn. 7Cdo/288/2013 bod 3. Oba súdy vychádzali z toho, že vykonaným dokazovaním bol ustálený okruh vecí patriaci do BSM a v konaní žalovaný nepreukázal, že by nešlo o nadobudnutie vecí do bezpodielového spoluvlastníctva podľa § 143 Obč. zák., pričom bolo právne nevýznamné, že jeden z manželov má väčšie zásluhy na vytvorení majetku, ak na to mal lepšie predpoklady vzhľadom na jeho vzdelanie, schopnosti, profesiu, zdravie a pod., než druhý manžel, ktorému však nemožno vytknúť, že pri starostlivosti o rodinu, domácnosť, udržiavanie spoločných vecí nevyužíval svoje schopnosti a možnosti. Z dovolania žalovaného je zrejmé, že podľa žalovaného nesprávnosť rozsudkov oboch súdov spočíva v tom, že pri vyporiadaní BSM uplatnili princíp parity a nie princíp podľa zásluh o spoločný majetok, hoci oba súdy podrobne vysvetlili ako sa v širšom význame chápe vyporiadanie BSM po zániku manželstva medzi manželmi podľa § 150 Obč. zák. Ide teda o všeobecnú nespokojnosť s právnym posúdením veci, ktorá však nebola z jeho strany preukázaná dôkazmi, ktoré by mohli obstať, dovolanie je preto neprípustné.

15.4. Dovolať súd zdôrazňuje, že pri vyporiadaní BSM po jeho zániku platí, že ak BSM zanikne vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka (viď § 149 ods. 1 Občianskeho

zákonníka). Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t. j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov - bývalých manželov. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie upravuje zásady, z ktorých treba vychádzať pri vyporiadaní BSM. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania BSM je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom. Výšku podielov môže ovplyvniť napríklad skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nepričinoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľaďovanie spoločných vecí a podobne. V rámci vyporiadania BSM súd i bez návrhu musí prihliadnúť na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený (samostatný) majetok niektorého z manželov. Na druhej strane, manžel, ktorý vynaložil na spoločný majetok prostriedky, ktoré boli jeho výlučným vlastníctvom, je oprávnený požadovať, aby mu bola vrátená hodnota takto vynaložených prostriedkov späť do jeho výlučného vlastníctva.

15.5. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

15.6. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaný uviedol iba všeobecnú charakteristiku nesprávnosti zo strany odvolacieho súdu, pričom sa sústreďoval najmä na otázky, ktoré súdy nižších inštancií podľa dovolacieho súdu vyriešili v súlade s konštantnou judikatúrou, keď nezistili dôvod na nepoužitie princípu parity veľkosti podielov pri vyporiadaní BSM. Námetka žalovaného, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne nie je samé osebe spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zo strany dovolacieho súdu nemohlo dôjsť k meritórnemu prieskumu napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov bolo potrebné dovolanie odmietnuť poukazom na ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd postupom podľa § 451 ods. 3 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.